

Cuprins

Isma	9
Eamonn.....	71
Parvaiz.....	133
Aneeka.....	207
Karamat.....	245
<i>Mulqumiri</i>	301

Kamila Shamsie

Focul din casă

Traducere din limba engleză și note
de Sînziana Dragoș

Bărbatul mai vârstnic și-a întors corpul musculos către vânzător, care a pălit și a îngăimat o scuză, întreruptă de chiotul de bucurie al celui mai tânăr când a luat în mână cutia cu modelul 788T și i-a verificat greutatea.

— Scuze, Farooq. O să dureze un pic. Abu Raees mi-a spus să încerc mai multe combinații de microfoane cu asta ca să văd care merge mai bine.

S-a întors la zidul de microfoane și a început să scoată cutiile goale de pe rafturi, azvârlindu-i-le vânzătorului, care i-a strigat:

— Spune-mi doar pe care-l vrei! Îmi strici aranjamentul. Farooq a pufnit disprețuitor.

— Mă duc la cafeneaua aia de la colț, Mai ai jumătate de oră până plecăm la aeroport.

— Bine. Ia și ceva de mâncare pentru noii recruți. Mie nu mi-ați dat nimic ore întregi după ce am sosit.

— Ce bebeluș erai, Parvaiz! a rânjit Farooq. Ți-era frică să ceri și o coajă de pâine.

— Nu mă mai cheamă Parvaiz.

— *Ma'ashallah*¹, a spus cel mai vârstnic cu o ușoară ironie.

— *Ma'ashallah*, a repetat cel mai tânăr, punându-și o mână în dreptul inimii.

Calătoria lui până la magazinul de electronice din Istanbul începuse în noaptea din toamna trecută când Isma intrase

1. „Așa a vrut Dumnezeu” (arabă).

în bucătărie și anunțase că urmează să se ducă în America și că venise vremea ca toți trei să plece de acasă.

Nimic din prima parte a serii nu anunțase ceea ce urma să se întâmple. Aneeka începuse facultatea abia de câteva săptămâni – nu și Parvaiz –, dar obiceiurile lor țineau deja de domeniul trecutului, așa că i se părea o sărbătoare faptul că Aneeka se afla acasă și pregătea cina prima dată în săptămâna aceea, studiind caietul unsuros de rețete cu concentrarea ei obișnuită, de parcă rețeta s-ar fi putut modifica de la ultima folosire. Parvaiz era ajutor de bucătar, toca ceapa cu ochelarii de înot pe ochi ca să nu-i dea lacrimile. Lista de cântece alcătuită de vărul lor chitarist din Karachi răsuna în boxe – *chimta*¹ și chitară bas, *dholak*² și alte tobe –, iar peste ea se suprapuneau țâcănitul cuțitului lui Parvaiz ce pătrundea ceapa moale, lovind suprafața tare a fundului de lemn de dedesubt; zângănitul celor două brățări subțiri ale Aneekăi atingându-se una de cealaltă în timp ce cântărea ingredientele, zumzetul molcom al frigiderului, scârțâitul unui tren care trăgea în stația Preston Road aproape în același moment când altul pleca, ciondăneala gemenilor. Tema din seara aceea era intenția Aneekăi de a-i face lui Parvaiz un profil pe un site matrimonial asiatic: *londonez chipeș care-și iubește sora*, „asta sună incestuos“, *londonez urâțel care-și iubește sora*, „asta sună prea disperat“, *londonez chipeș cu puternice legături de familie*, „dar de ce trebuie să apăreți și voi în prima propoziție, n-ar fi mai bine londonez chipeș și sumbru cu...“, nu, *sumbru e un eufemism pentru piele închisă la*

1. Instrument muzical asiatic asemănător unui clește cu clopoței.

2. Tobă indiană cu două capete, folosită mai ales în Punjab.

culoare. Cum adică? Heathcliff¹, „dar era și violent, și nițel ținut“ da, dar știi și tu cui te adresezi, cu pielea închisă la culoare e adevărata problemă.

Isma a intrat chiar atunci, precedată de mirosul de detergent de la curățătorie, și a spus că adevărata problemă e totala lipsă de perspective profesionale. Parvaiz a împins la o parte fundul de tocat, și-a scos ochelarii de înot, și-a luat telefonul care nu afișa nici o notificare de la prietenii lui din Preston Road, separați acum emoțional și geografic de rigorile vieții de după școală.

— Dă muzica mai încet și ascultă ce-am de spus, i-a ordonat Isma.

Părea foarte serioasă și asta l-a făcut să se execute, deși de obicei ar fi reacționat dând muzica mai tare. Aneeka a remarcat și ea tonul serios și a întins mâna spre sora ei.

— Haide, spune-ne.

Isma primise viza pentru America. Avea să plece în Massachusetts pe la mijlocul lui ianuarie. Le-a spus toate astea ca și cum ar fi anunțat o logodnă – mândră, sfioasă, îngrijorată de reacția familiei la o veste la care nimeni nu s-ar fi așteptat.

Aneeka a făcut un pas înainte și a cuprins-o în brațe.

— O să ne fie dor de tine, dar ne bucurăm foarte tare! Nu-i așa, P?

— America, a repetat el cu un gust ciudat în gură. Chiar ți-au dat viza?

1. Personaj din romanul *La răscruce de vânturi* de Emily Brontë, ale cărui furie și gelozie sfârșesc prin a-l distruge pe el și pe cei din jur. Este descris ca având pielea închisă la culoare.

— Știu, nici eu n-am crezut c-o să mi-o dea.

Când venise prima dată să le spună gemenilor despre scrisoarea profesoarei Shah, care-i propunea – îi ordona, mai degrabă – să se înscrie la doctorat, Parvaiz zisese: „La ce bun?”. Și Isma fusese de acord cu el. Da, avea dreptate. Nici Parvaiz și nici Isma nu spusese ră pe șleau că e inutil să încerce din pricina imposibilității de a primi viza, dar știau prea bine că tatăl lor e de fapt subiectul discuției. Cu toate astea, Aneeka a insistat foarte mult ca ea să încerce. „Uneori poți fi surprins și, ca să revenim la subiect, dacă nu încerci măcar, ai să te întrebi toată viața ce-ar fi putut să se întâmple.”

Și, după destulă pisălogeală din partea Aneekăi, Isma a recunoscut în cele din urmă că ar părea o lipsă de recunoștință față de profesoara Shah dacă n-ar încerca măcar. Era limpede că Isma are o mai mare disponibilitate să se expună la dezamăgire decât își închipuise Parvaiz, așa gândise el atunci, cu o iritare amestecată cu părere de rău.

— Atunci, a întrebat Aneeka, cu casa ce-o să facem?

Parvaiz a împins-o cu umărul.

— Iau eu dormitorul ei, că am nevoie de un studio. Și tu tot nu prea mai stai pe acasă la fel de mult ca mine.

Surorile au schimbat o privire, apoi s-au uitat la el. Isma a rostit o cifră: suma cheltuielilor lunare ale casei. Repeta cifra aceea ori de câte ori voia să-i amintească lui Parvaiz că salariul pe care-l câștigă el ca ajutor de vânzător de zarzavaturi e insuficient și că timpul petrecut să-și alcătuiască portofoliul audio în loc să vâneze anunțuri cu slujbe e o mare pierdere. Ea nu-l credea suficient de bun încât să-și găsească de lucru în domeniul care-i plăcea, nu înțelegea că portofoliul lui e o investiție de viitor egală cu studiile de Drept ale Aneekăi.

— Ea nu crede că în viețile noastre e loc și pentru visare, spusese Aneeka într-un fel care părea atât o acuzație, cât și o justificare a poziției Ismei.

Până atunci se descurcaseră onorabil, a continuat Isma. Dar, în America, ea va primi de la universitate doar cât să-și acopere costul vieții de acolo, așa cum și bursa Aneekăi îi ajungea doar pentru cheltuielile de bază. În aceste condiții, rata lor la casă devenea imposibil de plătit.

— Păi, atunci nu te duce, a spus el.

Aneeka i-a azvârlit un cub de cartof, pe care el l-a trimis cu capul înapoi spre ea – din reflex mai degrabă decât în spirit de joacă.

Isma a deschis dulapul de vase și a început să scoată farfuriile și paharele pentru cină. Tocmai se oprise vizavi, le-a spus ea mai departe; mătușa Naseem îmbătrânește pe zi ce trece, avea nevoie de ceva ajutor în casă și, chiar dacă fiicele și nepoții ei veneau destul de des, se descurca cu greu. Un ajutor în casă i-ar fi de mare folos. Așa prezentase mătușa Naseem această posibilitate.

— Ce posibilitate?

— Să ne mutăm la mătușa Naseem și să vindem casa.

Aneeka rostise asta ca și cum ar fi vorbit despre ocazia de a cumpăra un set nou de prosoape. Acum venise rândul Ismei să fie șocată; ea a spus că se gândise doar să o închirieze. Cu școala franceză care urmează să se deschidă în Wembley anul viitor, valoarea proprietăților va crește semnificativ, așa că ar fi o prostie să scoată casa la vânzare acum. Și, oricum, peste câțiva ani, când ea o să-și ia doctoratul și Aneeka o să devină avocată, vor putea să se mute înapoi în casă. De regulă, Parvaiz s-ar fi simțit atins că

nu fusese pus la socoteală. Dar, tocmai atunci, Aneeka a ridicat indiferentă din umeri, iar el și-a dat seama că se află într-unul din acele momente înspăimântătoare când cineva pe care crezi că-l cunoști scoate la iveală o trăsătură de caracter dobândită cât timp nu erai atent.

Aneeka avea să-i părăsească, asta însemna ridicarea ei din umeri. După ce termina facultatea, n-avea nici o intenție să trăiască în aceeași casă cu ei în calitate de soră, ci voia să facă mai degrabă orice i-ar fi permis licența ei în Drept.

— Nu poți să iei hotărârea asta în locul nostru, i-a spus Parvaiz Ismei.

Dar acel „nostru” din răspunsul lui n-a impresionat-o pe sora lui geamănă, care continua s-o ajute pe sora lor mai mare să așeze masa, refuzând să-l privească în ochi.

— Trădătoareo! a răbufnit el, îndepărtându-se de bufet.

Și-a făcut de lucru căutându-și cheile, telefonul și microfonul îndeajuns de mult încât, dacă cineva ar fi vrut să-l împiedice să plece, ar fi putut s-o facă, dar când nimeni nu a reacționat, n-a avut de ales decât să iasă din casă, în noaptea deloc îmbietoare.

O seară de toamnă care mai degrabă sugera apropierea iminentă a iernii decât amintea de vară. Frigul i se strecura prin jacheta nepotrivită și i s-a făcut pielea de găină. Luminele din cartier, proiectate pe nori, pictau cerul într-o nuanță palidă de roșu. Zgomotele lumii s-au auzit un pic mai tare. Într-una din primele dăți când își dăduse seama de ascuțimea auzului său, întrebase un profesor de ce avioanele se aud mai tare în zilele înnorate, iar profesorul îi răspunsese că nu e adevărat, spre amuzamentul colegilor lui, ca să revină a doua zi și să-i spună că avusese dreptate.